

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

Nr. 77

Wat is de ziel?

Bij elke studie van de menselijke ziel die men begint, moet altijd begonnen worden met het onderkennen en erkennen dat wat er dan ook verstaan moet worden onder hetgeen de 'ziel' wordt genoemd, het om iets gaat dat al viermaal was toegeschreven aan dierlijk leven voordat het werd gebruikt in verband met de mens. Dit relevante feit is verdoezeld door de NBG-vertaling, omdat de vertalers zich volledig hebben laten leiden door de theorieën van Plato over de menselijke natuur, die een zelfstandig bestaande ziel, die op een of andere manier aan een lichaam is verbonden, heeft gemaakt tot de ware en werkelijke mens. Deze 'geleerde mensen' hebben zich aan het vertalen van de Bijbel gezet, terwijl ze geheel doordrenkt waren van de Griekse visie op de menselijke natuur in het algemeen en op de ziel in het bijzonder. Zij waren er stellig van overtuigd dat de ziel een persoon is die woont in het menselijk lichaam.

Het Hebreeuwse woord voor ziel is *NEPHESH*. Het komt 754 keer voor in het Hebreeuwse Oude Testament en in de NBG-vertaling is het op meer dan 40 verschillende manieren vertaald. Dit lijkt gedaan te zijn om te proberen dit woord te laten overeenstemmen met de opvattingen van mensen die de filosofie van Plato in hun vertalingen verwerkten; en toen ze het daarmee niet in overeenstemming konden brengen, hebben ze verwarring gesticht. Toen de vertalers de eerste keer het woord *NEPHESH* tegenkwamen (Gen. 1:20), waar zonder meer de kwaliteit van de ziel wordt toegekend aan lagere levensvormen, hebben ze het óf weggelaten, óf vertaald met 'wezen'. Er staan twee woorden in dit gedeelte, *CHAIYAH* en *NEPHESH* en we kunnen tegenwoordig niet meer vaststellen welk woord is genegeerd en welk woord met 'leven' is vertaald. Uit de eerste keer dat we dit woord aantreffen kunnen we evenwel opmaken dat God de levende en bewegende dingen in de zee 'levende zielen' noemde, nog voordat Hij deze term toepaste op de mens. Iedereen die over een *Young's Analytical Concordance* beschikt, kan zelf vaststellen dat toen

Mozes in Genesis 1:20,21,24 en 30 sprak over de aard van de lagere schepselen en toen hij in Genesis 2:5 sprak over de aard van de mens, hij identieke Hebreeuwse termen heeft gebruikt voor het één zowel als voor het ander.

Het onderzoek naar het woord *NEPHESH* is niet eenvoudig, maar sommigen hebben dat toch ondernomen. Wij hebben zorgvuldig elke tekst waarin dit woord voorkomt onderzocht, aangestreept in onze Bijbel, de inhoud ervan overwogen en getracht om een juist en Bijbels begrip van dit zeer belangrijke woord te verkrijgen. Ons onderzoek is nog niet afgelopen en dat zal in dit leven ook niet gebeuren, maar één ding weten we zeker, namelijk dat de vertalers ons een eigen bewerking hebben gegeven toen zij geconfronteerd werden met het woord *NEPHESH*. In hun vertalingen hebben zij uitdrukkingen gebruikt als 'leven', 'wezen,' 'lijk,' 'goeddenken,' 'begeerte,' 'persoon,' 'stuk (vee),' (vee?).

Het Griekse woord voor 'ziel' is *PSUCHĒ*. Het komt 105 maal voor en is op verschillende manieren vertaald (NBG): 'ziel,' 'leven,' 'mens,' 'man,' 'hart,' 'wezen.' Ik geloof niet dat er één eerlijke uitlegger van de Bijbel te vinden is die zelfs maar een poging zal doen om de verwarrende en onwaarachtige behandeling van deze Hebreeuwse en Griekse woorden te verdedigen. We hebben dus alle reden om God te danken dat de taalbarrière in de studie van de Schrift is doorbroken en we ons kunnen richten op de oorspronkelijke woorden die God heeft gebruikt. Alle plaatsen waar *NEPHESH* voorkomt zijn op een rijtje gezet vanaf pagina 829 van *The Englishman's Hebrew and Chaldee Concordance* en alle plaatsen waar *PSUCHĒ* voorkomt zijn opgesomd vanaf pagina 807 van *The Englishman's Greek Concordance*.

Uit de vijf maal dat *NEPHESH* voorkomt in Genesis 1 en 2 weten we dat de mens zich er niet op kan laten voorstaan dat hij meer is dan een dier voor zover het gaat om het feit dat hij een levende ziel is. Bovendien zien we ogenblikkelijk de bespottelijkheid van de veronderstelling dat de ziel zonder een lichaam de ware mens is. We zien dat de ziel geen eenheid is die alles kan doen wat de mens doet en alles kan zijn wat de mens is.

De ziel kan, volgens velen, zien zonder ogen, nadenken zonder hersenen, lopen zonder benen en spreken zonder tong, tanden en stembanden. Al deze vermogens worden toegeschreven aan wat de mensen de ziel noemen. En hoewel dat in overeenstemming is met de filosofie van Plato, het wordt niet onderwezen in het Woord van God.

Als iemand een grondige studie maakt van het woord *NEPHESH*, zal hij moeten toegeven dat de belangrijkste tekst waarin dat genoemd wordt, de tekst is waar het voor het eerst in verband wordt gebracht met de mens. In Genesis 2:7 wordt ons gezegd: 'Toen formeerde de HERE God de mens van stof uit de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus; also werd de mens een levende ziel.'

Dit gedeelte onderscheidt, voor zover het wordt geloofd, de gelovige in de Bijbel van de aanhanger van Plato. Het spreekt de filosofie van Plato ten volle

tegen. Hier moeten we kiezen tussen het Woord van God en de opvattingen van Plato. De lezer zal direct inzien dat als hij kiest voor het Woord van God hij zichzelf buiten de hoofdstroom van wat 'orthodoxe theologie' wordt genoemd zal plaatsen.

Het eerste getuigenis in de Bijbel is dus dat de hele mens als een bewust levend wezen een ziel is. Op een bepaald moment was hij slechts een lichaam dat uit stof is gemaakt en als schepping van God had hij elk orgaan dat het lichaam nu ook heeft. Hij had hersenen, ogen, oren, een neus, handen en voeten. Maar het verstand kon niet overleggen, de neus kon niet ruiken, de ogen konden niet zien, de oren konden niet horen. Aan de mens, zoals hij was geschapen, ontbrak geen enkel orgaan, maar hij had nog iets meer nodig van God om deze zaken te laten werken, om hem een levende ziel te maken. Hij had de 'levensadem' nodig en die ontving hij door een goddelijke daad van de Schepper die hem had gemaakt. Het gevolg was dat hij iets werd wat hij niet eerder is geweest. Hij werd een levende ziel. Voordat God de levensadem in zijn neus had geblazen, was hij alleen maar een prachtig gevormd en wonderbaarlijk samengesteld deel van het stof van de aardbodem, een levenloze figuur. Van oorsprong was hij alleen maar stof, maar in de volmaakte staat, waarin hij kwam door de tweede daad van God, werd hij een levende ziel. We moeten dit geloven, aangezien God ons dit zelf heeft verteld.

De waarheid die men ontdekt in Genesis 2:7 wordt bevestigd in het Nieuwe Testament, waar Paulus verklaarde: 'Aldus staat er ook geschreven: de eerste mens, Adam, werd een levende ziel' (I Cor. 15:45). De eenvoud van het verslag over de schepping kan op de volgende wijze worden weergegeven: A. De HERE God heeft uit het stof van de aardebodem de mens geformeerd. B. Hij heeft de levensadem in zijn neus geblazen. C. De mens werd een levende ziel. Zo zien we dat daad A. plus daad B. resulteerde in C. In de Bijbel is er geen verslag te vinden van de schepping van de ziel. De héle mens, en niet een of ander afzonderlijk deel van hem, werd een levende ziel.

Wat de mens werd en wat de mens is als levende ziel, hangt voor wat de duur betreft af van God. Als de levensadem wordt teruggetrokken, zal de mens een dode ziel worden. Hij zal tot het stof terugkeren waaruit hij gekomen is en niets anders dan de opstanding kan hem uit die toestand terughalen. Als dat wordt ingezien, wordt het feit van de opstanding uit de dood van het allergrootste belang.

Elke poging om een definitie van de ziel te geven in  en zin, is slechts een poging om het ondefinieerbare te definiëren. Er kan niettemin een enorme hoeveelheid waarheid over de ziel worden ontdekt door over alles wat God daarover heeft gezegd en alle manieren waarop de Geest van God er gebruik van heeft gemaakt na te denken.

Uit het Woord van God weten we dat de 'ziel' wordt toegeschreven aan elke vorm van dierlijk leven en dat de 'ziel' datgene is wat de mens, gemaakt van stof, is geworden toen God de levensadem in zijn neus heeft geblazen. We

weten dat de mens een levende ziel blijft zolang de levensadem in hem is en dat hij een dode ziel wordt wanneer deze van hem wordt weggenomen. Dat zijn fundamentele waarheden die niet kunnen worden tegengesproken door andere teksten uit de Schrift. Het Woord van God spreekt zichzelf niet tegen. Het onderzoek naar elke tekst waarin *NEPHESH* en *PSUCHĒ* voorkomen, moet worden gedaan met deze fundamentele waarheden in gedachte, aangezien deze het eerst door God zijn geopenbaard. En wanneer we Gods Waarheid over de ziel willen ontdekken, zullen we alle uithoeken van ons verstand zoveel mogelijk moeten zuiveren van de hele theorie van Plato over de zielen en over de aard daarvan. We moeten God een schone lei geven om op te schrijven.

De ziel van de mens is niet de mens zelf. Het is geen afzonderlijke eenheid, een tweede persoon, of een andere etherische mens die bestaat binnen een uiterlijke mens. Zij is niet iets onsterfelijks. Zij sterft als de mens sterft, zoals is uiteengezet in de klassieke tekst van Ezechiël 18:4 'Zie, alle zielen zijn van Mij, zowel de ziel van de vader als die van de zoon zijn van Mij; de ziel (*NEPHESH*) die zondigt, die zal sterven.' In theologische boeken kunnen miljoenen argumenten worden gevonden voor de 'onsterfelijkheid van de ziel', maar als we het Woord onderzoeken, zullen we er niet in slagen zelfs maar één tekst te vinden die dat beweert. Er worden vele teksten aangehaald die dat zouden impliceren, maar er is er geen een die het ook beweert. Het is feitelijk zo dat precies het tegendeel in de Schriften wordt verklaard; een feit dat met succes door de vertalers is versluierd. Leviticus 24:17,18 zegt in de Hebreeuwse tekst: 'Ook wanneer iemand de ziel van een mens doodslaat, zal hij zeker ter dood gebracht worden. Maar wie de ziel van een dier doodt, zal dat vergoeden: ziel voor ziel.' Dat is wat God heeft gezegd; en evenals Abraham God geloofde, geloof ook ik Hem.

Er bestaat geen afzonderlijk deel van de mens dat de fysieke dood overleeft. De Bijbel beweert nergens iets over de onsterfelijkheid van een afzonderlijke en onafhankelijke ziel, of over onze toekomstige toestand als die van een gezegende ziel zonder lichaam. De gedachte dat de ziel een afzonderlijk deel of eenheid zou zijn, die in staat is om onafhankelijk van het lichaam te functioneren, is een gedachte die is overgenomen van de Griekse filosofie en die in de Christelijke gedachte is geïntegreerd door de zogenaamde kerkvaders. Dit is begonnen in de derde eeuw en is in de dertiende eeuw ten volle ontwikkeld. De Reformatie heeft niets gedaan om dit op te helderen, zodat we in de Reformatorische Theologie van tegenwoordig een mengvorm zien van Griekse en Bijbelse opvattingen, waarbij de Griekse ideeën de boventoon voeren. Op deze manier is de filosofie van Plato al eeuwen lang met een Christelijk etiketje gepropageerd.

Laat niemand denken dat de schrijver, toen hij tot de conclusies kwam die hierboven zijn weergegeven, niet heeft stilgestaan bij gedeelten als I Koningen 17:21,22 en Mattheüs 10:28. Ik heb geen enkel gedeelte overgeslagen of genegeerd in mijn zoektocht naar de waarheid. Elke interpretatie van deze gedeelten moet in volstrekte harmonie zijn met de

Bijbelse definitie van de ziel en met alle andere waarheden die daarover zijn geopenbaard. Bovendien laat Mattheüs 10:28 juist zien dat de ziel vernietigd kan worden en we dienen te beseffen dat als een mens de ziel niet kan doden, dat dan het gebod van God met zijn strenge strafmaat, zoals weergegeven in Numeri 35:30, ongeveer hetzelfde zou zijn als wanneer onze overheid het met de dood strafbaar stelt wanneer iemand zich mengt in het opgaan van de zon. Vele gedeelten die met de ziel te maken hebben, zijn de moeite om langer bij stil te staan waard en dat zullen we ook doen in latere uitgaven van deze korte Bijbelstudies.